

Євгенія
КОНОНЕНКО

НОВЕЛИ
для
нецілованих
дівчат

А. Кошарнін

Анотація

У цій книжці зібрано лише тексти, написані авторкою «від руки» (без комп'ютера). І хоча за жанром і тематикою ця збірка подібна до книжки «Повії теж виходять заміж», вона дивним чином відкриває інші виміри людських стосунків.

У неділю рано

Замкнеш за мною двері, —
свекруха, як завжди, потрусила її за
плече. Ні, щоб розбудити свого
дорогоцінного сина.

— Зараз, — сонно відповіла вона.

Свекруха попленталася до виходу,
вона байдуже перелізла через
«дорогоцінного», одягла халата,
замкнула за старою і не повернулася
до теплого ліжка, а сіла на кухні,
причинивши за собою двері.

Стрілка годинника ще не
доповзла до сьомої. За вікном
жодних ознак ранку. Ліниво сунуть
порожні трамваї. З очей на щоки
повільно виходять солодкі нічні
сльози. Дорогоцінний чоловік і син
спатимуть до десятої.

Тоді ж свекруха повернеться з базарів. Щонеділі вона обходить провідні ринки міста Києва.

З Лук'янівського їде на Житній. Потім на Бессарабський. Потім — на Володимирський. До середи свекруха буде згадувати, як базарувалося минулої неділі. Далі мріятиме, як і куди піде наступної. Ключа свекруха не бере. Щоб зайвий раз підкреслити: тут вона не прописана. Значить — не хазяйка. А отже, ключа не возьме.

Хай хазяйка і запірає за нею.

Так сталося, що відтоді, як батьки з молодшим братом отримали нове помешкання, а цю квартиру-трамвай залишили дочці з родиною, свекруха майже постійно живе у них.

— Принаймні говоритиме з малим українською, — сказав дорогоцінний.

Мову, якою говорила свекруха, важко було назвати українською. Але іноді вона забирала малого з садочка, готувала обіди і дуже не хотіла їхати до свого райцентру, де верховодив буйний зять із села.

— Ой, людоньки, з ума зійшов світ, не в ту сторону земля вертиться, — скаржилася свекруха бабам-сусідкам у подвір'ї, а ті співчутливо хитали головами. — Ну, де ви бачили таке?

Свекруха в приймах! Хіба так може дом стояти на своєму місці? Я їй кажу: чом ти так грубо картоплю чистиш? ти її садила? ти її копала? ти біля неї догори задом стояла? А вона мені відповідає: «Зараз радіація, навіть по телевізору кажуть побільше зрізати з картоплі!» Ось так!

Яке вже тут уваженіє до старших!

Але насправді свекруха була дуже задоволена своїм життям. Єдине, чого їй бракувало для повного щастя, — маленької дрібнички, штампика у паспорті.

— Ось тут ув інституті можна було б встроїтися діжурною, день робиш, три вдома — і жива копійка, от тільки треба тєє діло...

А невістка ніяк не розуміла «того діла», мовляв, не бідуємо, навіщо старій людині йти працювати, і як там її дім у райцентрі, чи не час навідати дочку й зятя... Свекруха надовго припиняла розмови про «тєє діло», бо що як взагалі доведеться повернутися до буйного зятя, а в неділю ходити не на Сінний або Лук'янівський, а на місцевий «Урожай», де хоч і всі знакомі, але і товар не той, і честь не та... Отак усі залишалися при своєму. Гуділи за

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію
книги.